

Milan Miženko: *Vítkov jako místo paměti české společnosti v devatenáctém a dvacátém století.*

Posudek na druhou verzi diplomové práce

Poté, co Milan Miženko neobhájil první verzi své diplomové práce věnované *Vítkovu jako místu paměti české společnosti v devatenáctém a dvacátém století*, přistoupil k jejímu zásadnímu přepracování, jehož výsledek nyní předkládá. Hned v úvodu tohoto posudku lze konstatovat, že se tentokrát jedná o text výrazně zdařilejší, než byla verze, již předložil k obhajobě v loňském roce. I když diplomant tuto druhou verzi se mnou nekonzultoval (to, že ji koncem června odevzdal, bylo pro mne značné překvapení), velmi pozitivně se v jeho práci odrazila skutečnost, že vzal velmi vážně takřka všechny kritické výhrady, které se objevily v posudcích a v diskusi k první, neobhájené, variantě jeho práce. Text, který předkládá nyní, už je podstatně lépe strukturován, mnohem více vychází z primárních pramenů, proporce jednotlivých kapitol jsou vyvážené a celá práce je završena rozsáhlou a diskusí vycházející z autorovy vlastní koncepce funkcí míst paměti.

Milan Miženko rozčlenil obsah práce (kromě Úvodu) do jedenácti kapitol, ve kterých se postupně zabývá: problematikou teoretického zakotvení svého výzkumu; relevancí vybrané tematiky; obrazem Vítkova vytvářeným v historiografii a národním hnutí 19. století; akcemi, které se zde v této době odehrály; počátky snah o vytvoření pomníku Jana Žižky na přelomu 19. a 20. století; meziválečným obdobím 1918-1939; dobou nacistické okupace; situací po druhé světové válce a po nástupu komunistické ideologie; problematikou hrobu neznámého vojína; proměnami Vítkova po roce 1989. V poslední části práce autor uvažuje o Vítkovu z hlediska pěti funkcí, které podle jeho koncepce mají a mohou místa paměti v té či oné míře plnit. Je to funkce informativní, funkce nositele významu, funkce identitní, funkce socializačně-výchovná a funkce estetická. Diplomant v závěru své studie posuzuje otázku, v jaké míře a jakým způsobem byly právě tyto funkce v jednotlivých sledovaných obdobích naplňovány.

I když práce jako celek působí velmi solidním dojmem, zdá se, že byla patrně dokončována pod tlakem termínu k jejímu odevzdání, což se projevilo v určitých stylistických neobratnostech (kterými po mém soudu trpí především první teoretická kapitola) a v „překlepech“, které se v textu na některých místech objevují.

Celkově hodnotím práci Milana Miženka jako velmi dobrou.